

Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, άσκησε, στις 4 Δεκεμβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, παραλείποντας να επιβάλει ΦΠΑ επί των εισπράξεων από τα διόδια για τη χρήση του οδικού δικτύου κατά παράβαση των άρθρων 2 και 4 της έκτης οδηγίας ΦΠΑ (77/388/ΕΟΚ) της 17ης Μαΐου 1977 ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΚ και
- να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή, όπως και η ολλανδική κυβέρνηση, φρονεί ότι τα διόδια που εισπράττονται στις Κάτω Χώρες αποτελούν την αντιπαροχή για την παροχή υπηρεσιών κατά την έννοια του άρθρου 2 παράγραφος 1 της έκτης οδηγίας. Ωστόσο, η ολλανδική κυβέρνηση εσφαλμένα φρονεί ότι οι οργανισμοί που διέπονται από το δημόσιο δίκαιο, στους οποίους έχει ανατεθεί η λειτουργία των εγκαταστάσεων για τις οποίες εισπράττονται τα διόδια, ενεργούν ως δημόσιες αρχές κατά την έννοια της εξαιρέσεως της παραγράφου 5 του άρθρου 4 της έκτης οδηγίας. Πρώτον, οι διεπόμενοι από το δημόσιο δίκαιο οργανισμοί κατά κανόνα υπόκεινται στον φόρο, η δε απαλλαγή αποτελεί εξαίρεση από τον κανόνα αυτό. Το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 5 του άρθρου 4 αποτελεί εξαίρεση από τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 4. Το γεγονός ότι το δεύτερο και το τρίτο εδάφιο του άρθρου 4 παράγραφος 5 συνιστούν εξαιρέσεις από το πρώτο εδάφιο, ουδόλως αναιρεί τον εξαιρετικό χαρακτήρα του εν λόγω πρώτου εδαφίου· αντιθέτως, επιβεβαιώνει ότι η διάταξη αυτή προβλέπει συστηματική εξαίρεση. Κατά το επιχείρημα της ολλανδικής κυβερνήσεως, ο κανόνας και η εξαίρεση εμφανίζονται αντεστραμμένα. Το γεγονός ότι η απαλλαγή συνιστά εξαίρεση επιβεβαιώνεται περαιτέρω από το ότι δεν θα υπήρχε ανάγκη να προβλεφθούν οι απαλλαγές, ιδίως, των άρθρων 13 και 28 της έκτης οδηγίας αν οι οργανισμοί δημοσίου δικαίου δεν υπέκειντο στο σύστημα ΦΠΑ. Οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία θα αντέβαινε στη γενική οικονομία του κοινοτικού συστήματος ΦΠΑ. Η επιβολή διωδίων δεν είναι συμφυής προς την άσκηση δημόσιας εξουσίας η οποία περιλαμβάνει την κατασκευή, διάθεση και συντήρηση ορισμένων υποδομών όπως είναι οι σήραγγες και οι γέφυρες, αλλά αποτελεί χωριστή δραστηριότητα η οποία εντάσσεται στη λειτουργία αυτών των υποδομών. Δεν υπάρχει λόγος να μη θεωρείται η προμήθεια αερίου κ.λπ. ως ενέργεια δημόσιας αρχής και να θεωρείται τέτοια η λειτουργία γεφυρών και σηράγγων.

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, που ασκήθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 1997

(Υπόθεση C-410/97)

(98/C 55/30)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Marie Wolfcarius, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 5 Δεκεμβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 92/29/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1992, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας για την προώθηση βελτιωμένης ιατρικής περίθαλψης στα πλοία ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή,
- να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρεμφερή προς τα αναπτυσσόμενα στην υπόθεση C-406/97 ⁽²⁾. Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στα εθνικά δίκαια έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 1994.

⁽¹⁾ ΕΕ L 113 της 30.4.1992, σ. 19.

⁽²⁾ ΕΕ C 41 της 7.2.1998, σ. 11.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου, που ασκήθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 1997

(Υπόθεση C-411/97)

(98/C 55/31)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Marie Wolfcarius, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 5 Δεκεμβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη θεωπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 92/29/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1992, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας για την προώθηση βελτιωμένης ιατρικής περίθαλψης στα πλοία ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή,
- να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρεμφερή προς τα αναπτυσσόμενα στην υπόθεση C-406/97 ⁽²⁾. Η προσφεύγουσα για τη μεταφορά της οδηγίας στα εθνικά δίκαια έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 1994.

⁽¹⁾ ΕΕ L 113 της 30.4.1992, σ. 19.

⁽²⁾ ΕΕ C 41 της 7.2.1998, σ. 11.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Raad van State των Κάτω Χωρών, με διάταξη της 25ης Νοεμβρίου 1997, στο πλαίσιο της υποθέσεως Vereniging Dorpsbelang Hees, Stichting Werkgroep Weurt+, Vereniging Stedelijk Leefmilieu Nijmegen και De Groenen Regio Gelderland κατά Directeur van de dienst Milieu en Water van de provincie Gelderland
(Υπόθεση C-419/97)

(98/C 55/32)

Με διάταξη της 25ης Νοεμβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 11 Δεκεμβρίου 1997, το Raad van State των Κάτω Χωρών, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Vereniging Dorpsbelang Hees, Stichting Werkgroep Weurt+, Vereniging Stedelijk Leefmilieu Nijmegen και De Groenen Regio Gelderland, αφενός, και Directeur van de dienst Milieu en Water van de provincie Gelderland (διευθυντή της υπηρεσίας προστασίας περιβάλλοντος και υδάτων της επαρχίας του Gelderland), αφετέρου, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Μπορεί από το γεγονός και μόνον ότι τα ροκανίδια αποτελούν αντικείμενο μιας από τις εργασίες που απαριθμούνται στο παράρτημα ΠΒ της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ ⁽¹⁾ να συναχθεί ότι πρόκειται για απόρριψη της εν λόγω ουσίας, οπότε είναι δυνατός ο χαρακτηρισμός της ως αποβλήτου κατά την έννοια της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ;
2. Εξαρτάται η απάντηση στο ερώτημα κατά πόσον η χρήση των ροκανιδίων ως καυσίμου πρέπει να θεωρηθεί ως μορφή απόρριψης από το αν:

- α) τα απόβλητα από εργασίες ανοικοδομήσεως και κατεδαφίσεως από τα οποία λαμβάνονται τα ροκανίδια έχουν ήδη αποτελέσει πριν από την καύση αντικείμενο εργασιών που πρέπει να χαρακτηριστούν ως απόρριψη, δηλαδή εργασιών (ανακυκλώσεως) με τις οποίες επιδιώκεται να καταστούν τα απόβλητα αυτά κατάλληλα για επαναχρησιμοποίηση (κατάλληλα να χρησιμοποιηθούν ως καύσιμα); Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ανωτέρω ερώτημα:

Αποτελεί εργασία αξιοποίησεως αποβλήτων η εργασία με την οποία επιδιώκεται να καταστεί ένα απόβλητο κατάλληλο για επαναχρησιμοποίηση (εργασία ανακυκλώσεως) μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η εργασία αυτή αναφέρεται ρητά στο παράρτημα Π Β της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ ή και στην περίπτωση κατά την οποία η εργασία αυτή προσομοιάζει με μία από τις αναφερόμενες στο παράρτημα Π Β εργασίες;

- β) τα ροκανίδια αποτελούν, σύμφωνα με τις σύγχρονες αντιλήψεις, απόβλητα, πράγμα για το οποίο έχει ιδιαίτερη σημασία το αν η αξιοποίησή τους ως καυσίμου είναι δυνατή αφενός χωρίς ριζική επεξεργασία τους και αφετέρου κατά τρόπο συνάδοντα προς την προστασία του περιβάλλοντος;
- γ) η χρήση των ροκανιδίων ως καυσίμου προσομοιάζει με συνήθη τρόπο αξιοποίησεως αποβλήτων;

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86.

Αίτηση αναρρέσεως της Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba) που ασκήθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 1997 κατά της διατάξεως την οποία εξέδωσε στις 29 Σεπτεμβρίου 1997 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-83/97, Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-422/97 P)

(98/C 55/33)

Η Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba), εκπροσωπούμενη από τον Jacques Manseau, δικηγόγο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόγο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, άσκησε στις 12 Δεκεμβρίου 1997 αίτηση αναρρέσεως κατά της διατάξεως την οποία εξέδωσε στις 29 Σεπτεμβρίου 1997 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-83/97, Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναρρέουσα ζητεί από το Δικαστήριο να αναρρέσει τη διάταξη που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 29 Σεπτεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-83/97 ⁽¹⁾, λόγω εσφαλμένης ερμηνείας των διατάξεων της συνθήκης ΕΚ, και ειδικότερα των